

Sygn. akt I Ca 116/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa Pracowniczej (...) przy Urzędzie Gminy w P.

przeciwko G. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 31 grudnia 2013 roku, sygn. akt I C 773/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 116/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Wieluniu zasądził od pozwanego G. S. na rzecz powoda Pracowniczej (...) przy Urzędzie Gminy w P. kwotę 3500 złotych oraz zwrot kosztów procesu w wysokości 100 złotych.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że między stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki, a także, że sposób zarachowania wpłat przez powódkę oraz ich wysokość była prawidłowa, podczas gdy strona powodowa nie udowodniła żadnej z tych okoliczności;

- naruszenie art. 227 w zw. z art. 232 i art. 279 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości oraz sposobu zarachowania przez stronę powodową potrąceń z wynagrodzenia za pracę na poczet rzekomo zawartej umowy pożyczki.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Nie jest słuszny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. polegający na dokonaniu przez Sąd oceny materiału dowodowego w sposób dowolny bez jego wszechstronnego rozważenia oraz dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią materiału dowodowego.

Przypomnieć należy, że w świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa prawniczego nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów).

Wbrew zarzutom apelującego Sąd dokonał swoich ustaleń w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i dysponował wystarczającymi dowodami, aby przyjąć, że pozwany pożyczkę otrzymał oraz jaka jej część pozostała jeszcze do spłacenia. Sąd Rejonowy okoliczności przyznania pozwanemu pożyczki ustalił w oparciu o zeznania zarządu strony powodowej oraz dokumenty w postaci listy płac i zaświadczeń o aktualnym zadłużeniu. Apelujący poza zarzutem braku umowy pożyczki na piśmie nie ustosunkował się do tych dowodów w żaden sposób.

W tym miejscu należy podnieść, co także rozważał Sąd Rejonowy, że dla skuteczności zawarcia umowy pożyczki nie jest wymagana forma pisemna. Jedynie stwierdzenie umowy pismem wymagane jest dla celów dowodowych (art. 720 § 2 k.c.). W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że umowy na piśmie w dacie jej zawierania nie sporządzono, opierając się na wzajemnym zaufaniu. Ale sam fakt otrzymania pożyczki został stwierdzony na piśmie w postaci listy płac z potwierdzeniem odbioru kwoty 5000 złotych przez pozwanego (d. lista płac k 6). W takiej Sąd Rejonowy miał prawo dopuścić dowód z przesłuchania stron na okoliczność udzielenia pożyczki oraz sposobu jej spłaty.

Nadto skarżący zdaje się „zapominać”, że w złożonym sprzeciwie przyznał sam fakt otrzymania pożyczki, a jedynie podnosił, że całość zadłużenia została spłacona (d. uzasadnienie sprzeciwu k 30).

Nie jest także skuteczny zarzut naruszenia art. 227 w zw. z art. 232 i art. 279 k.p.c. polegający na pominięciu dowodu z opinii biegłego. Trafnie Sąd Rejonowy uznał, że dowód ten jest zbędny w sprawie, ponieważ zadaniem biegłego nie jest poszukiwanie dowodów na rzekomą spłatę pożyczki, który to obowiązek obciążał pozwanego. Apelujący poza powtórzeniem zarzutów z sprzeciwu nie przedstawił żądanych innych okoliczności, które uzasadniałyby skorzystanie z wiadomości specjalnych, a tylko wtedy zarzut ten mógłby być uzasadniony. W szczególności nie przedstawił żadnego dowodu, który pozwałaby na poczynienie ustaleń, że spłacił pożyczkę w kwocie wyższej aniżeli ustalił to Sąd pierwszej instancji.

Podsumowując należy stwierdzić, że skarżący nie przedstawił żadnych skutecznych zarzutów wobec zaskarżonego rozstrzygnięcia, a apelacja stanowi jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami Sądu Rejonowego.

Dlatego też Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 385 k.p.c. w zw. za art. 505¹⁰ k.p.c. apelację oddalił.